

Sygn. akt I C 2236/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Korfanty

Protokolant: Magdalena Kocur

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 marca 2016 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa **R. W.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o zapłatę

- zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda R. W. kwotę 2092,95 zł (dwa tysiące dziewięćdziesiąt dwa złote 95/100) z każdorazowymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 listopada 2014 roku oraz kwotę 722 zł (siedemset dwadzieścia dwa złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
- nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 333,03 zł (trzysta trzydzieści trzy złote 03/100) tytułem zwrotu nieuiszczonej części wynagrodzenia biegłego.

SSR Grzegorz Korfanty

Sygn. akt I C 2236/14

UZASADNIENIE

W dniu 13 listopada 2013 r. powód R. W. wystąpił z pozwem o zapłatę przeciwko pozwanej (...) Spółce Akcyjnej w W., domagając się zasądzenia kwoty 2.092,95 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał że, jego żądanie wynika z niewypłacenia przez pozwaną w całości odszkodowania obejmującego szkody powstałe w wyniku zdarzenia z dnia 10 października 2013 r., prawo do dochodzenia której przysługuje powodowi na skutek nabycia wierzytelności z tego tytułu od poszkodowanej w zdarzeniu J. B.. Powód wyjaśnił, że na wysokość dochodzonego roszczenia składa się kwota 758,30 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe, ustalona jako różnica między rzeczywistymi kosztami naprawy uszkodzonego pojazdu (4458,75 zł) a kwotą wypłaconą powodowi przez pozwaną (3.700,45 zł), nieuiszczona kwota jednorazowej opłaty przygotowawczej (50 zł), kwota za parkowanie uszkodzonego pojazdu (73,80 zł), kwoty skapitalizowanych odsetek od dnia wymagalności faktur VAT nr (...) oraz nr (...) (obydwie z dnia 19 listopada 2013 r.) do dnia wniesienia pozwu (w wysokości odpowiednio 140 zł oraz 96,69 zł) oraz kwota 787,20 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego, ustalona jako różnica między poniesionymi przez powoda kosztami (2.024,15 zł) a kwotą wypłaconą powodowi z tego tytułu przez pozwaną (926,19 zł). Powód nie zgadza się z wysokością wypłaconego przez pozwaną odszkodowania kwestionując jego wysokość, wskazując na błędne wyliczenia pozwanej kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, kosztów zabezpieczenia uszkodzonego pojazdu, a także kosztów naprawy pojazdu podnosząc że pozwana uwzględniła w swoich wyliczeniach kwoty należnego odszkodowania tylko 7 dni wynajęcia pojazdu zastępczego

zamiast 15, nie uwzględniła w swoich wyliczeniach faktycznego okresu zabezpieczenia pojazdu oraz zaniżyła w sporządzonej przez siebie wycenie szkody stawkę roboczogodziny za prace blacharskie i lakiernicze.

W odpowiedzi na pozew z dnia 1 stycznia 2014 r. pozwana wnosi o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów procesu,

Pozwana, przyznając fakt obciążania jej odpowiedzialnością za skutki zdarzenia z dnia 10 października 2013 r., prowadzenia postępowania likwidacyjnego związanego ze szkodą oraz wypłaty odszkodowania, zakwestionowała wysokość roszczenia powoda, zwłaszcza wysokość faktury wystawionej tytułem przeprowadzonej naprawy, wskazując na zawyżenie kosztów naprawy blacharskiej, lakierowania, robocizny oraz ceny części zamiennych. Pozwana podniosła, że wypłacone odszkodowanie obliczone zostało w oparciu o ustalenia własne pozwanej wynikające ze znajomości rynku samochodowego. Pozwana wskazała, że powód nie wykazał iż poniesione koszty naprawy były w takiej wysokości uzasadnione, zaś odszkodowanie przyznane powodowi pozwala naprawić uszkodzony pojazd. Nadto pozwana wskazała, że wypłacając powodowi wyższe odszkodowanie, które przenosiłoby wartość poniesionych kosztów naprawy, bezpodstawnie wzbogaciłaby powoda, niwecząc w ten sposób kompensacyjny charakter odszkodowania. Pozwana zakwestionowała także autentyczność umowy cesji, a z ostrożności procesowej także zasadność wynajęcia samochodu zastępczego. Pozwana zakwestionowała także zasadność naliczenia i wysokość opłat z tytułu kosztów parkingu, opłaty przygotowawczej oraz roszczenie odsetkowe powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 października 2013 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki P. o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność J. B..

Sprawcą zdarzenia był inny uczestnik ruchu, który w dniu zdarzenia poruszał się pojazdem ubezpieczonym w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej w W..

/okoliczności bezsporne, a nadto dowód znajdujący się aktach szkody numer (...): zgłoszenie szkody/

W dniu 11 października 2013 r. poszkodowana zgłosiła szkodę ubezpieczycielowi.

/okoliczność bezsporna/

W dniu 14 października 2013 r. poszkodowana upoważniła powoda do likwidacji szkody, w tym dniu także najmując od powoda pojazd zastępczy i zabezpieczając uszkodzony pojazd na parkingu.

/okoliczność bezsporna/

W dniu 16 października 2013 r. pozwana wykonała kosztorys, w którym oszacowała wartość szkody na kwotę 2.443,12 zł i w takiej kwocie pozwana uznała szkodę w dniu 21 października 2013 r. W tym samym dniu powód rozpoczął naprawę uszkodzonego pojazdu, by zakończyć ją w dniu 28 października. W tym też dniu poszkodowana J. B. zawarła z powodem na jego rzecz umowę cesji wierzytelności przysługującej jej względem (...), a dotyczącej odszkodowania należnego z tytułu polisy OC sprawcy szkody zarejestrowanej pod numerem (...), obejmującej koszty naprawy samochodu, wypożyczenia pojazdu zastępczego, zabezpieczenia uszkodzonego pojazdu do czasu naprawy pojazdu na parkingu zamkniętym oraz inne koszty powstałe w związku ze szkodą.

Pojazd zastępczy był poszkodowanej niezbędny do codziennego użytku.

W dniu 29 października 2013 r. pozwana ustaliła wysokość odszkodowania na kwotę 4.626,64 zł

/dowód z pisma z dnia 21.10.2013 pozwanej, z umowy najmu samochodu z dnia 14.10.2013 r., z umowy cesji wierzytelności z dnia 28.10.2013 r., zeznania świadka D. W./

W dniu 4 listopada 2013 r. powód wystawił dwie faktury VAT o oznaczeniach (...) oraz (...) poszkodowanej J. B. - pierwszą z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu, a drugą z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego, jednorazowej opłaty przygotowawczej i parkowania uszkodzonego pojazdu.

/dowód z faktur (...)/(...)/

Ostatecznie (...) Zakład (...) uznał i wypłacił z tytułu przedmiotowej szkody kwotę 3.700,45 zł tytułem naprawy uszkodzonego pojazdu, kwotę 852,39 zł tytułem wynajęcia samochodu zastępczego oraz kwotę 73,80 zł z tytułu kosztów parkingu, co daje razem kwotę 4.626,64 zł.

/dowód z pisma pozwanej z dnia 04.02. 2014 r./

Koszt naprawy samochodu marki P. o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność J. B., przy zastosowaniu części zamiennych oryginalnych nowych oraz średnich stawek za robocizogodzinę, na miesiąc październik 2013 roku, wynosił 4.344,98 zł brutto. Z kolei uzasadniony czas naprawy pojazdu, z uwzględnieniem przygotowania stanowiska pracy, osmiogodzinnego systemu pracy warsztatu, obowiązującej weekendowej przerwy w czasie pracy, czasu technicznie i ekonomicznie niezbędnego na naprawy, wynosił 6 dni.

/dowód z opinii biegłego sądowego wraz z opiniami uzupełniającymi/

Powyższy stan faktyczny został ustalony w części w oparciu o okoliczności bezsporne, natomiast w pozostałym zakresie Sąd oparł się na dowodach ze wskazanych wyżej dokumentów oraz dowodzie w postaci opinii biegłego sądowego M. B..

Sąd ocenił wskazane dowody jako wiarygodne. Także strony, zastępowane przez profesjonalnych pełnomocników, dowodów tych ostatecznie nie kwestionowały.

Opinia sporządzona przez biegłego sądowego była zdaniem Sądu fachowa, rzetelna i jasna. Ostatecznie, po sporządzeniu przez biegłego sądowego pisemnych opinii uzupełniających, żadna ze stron nie kwestionowała jej treści.

Jako wiarygodne Sąd ocenił także zeznania świadka D. W., albowiem były one logiczne i korelowały z treścią pozostałego materiału dowodowego.

Na rozprawie w dniu Sąd postanowił uchylić swoje postanowienie z dnia 12 lutego 2015 roku w punkcie 2., a to wobec cofnięcia wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka J. B..

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawą odpowiedzialności pozwanej był przepis art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152), który stanowi, iż z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Jednocześnie z przepisu art. 822 § 1 k.c. wynika jednoznacznie, iż co do zasady zakład ubezpieczeń ponosi odpowiedzialność w takim samym zakresie jak sprawca szkody.

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do naprawienia szkody ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikała. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica między obecnym jego stanem majątkowym, a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę {porównaj: orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 11

lipca 1957 roku, sygn. akt II CR 304/57, publ. OSN 1958/3/76, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 1963 roku, sygn. akt III PO 31/63, publ. OSNCP 1964/7-8/128).

Jak wynika z treści przepisu art. 361 § 2 k.c., naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego przez poszkodowanego uszczerbku. Oznacza to z kolei, iż odpowiedzialność zobowiązanego nie jest ograniczona tylko do bezpośrednich następstw działania sprawcy kolizji, ale musi mieścić się w granicach normalnego związku przyczynowego.

Między stronami nie były sporne okoliczności zdarzenia z dnia 10 października 2013 r., ani podstawy odpowiedzialności pozwanej za skutki tego zdarzenia. Kwestią sporną pozostawała natomiast legitymacja czynna powoda, a w dalszej kolejności – wysokość należnego powodowi odszkodowania.

Pozwana zakwestionowała autentyczność zawartej między powodem a poszkodowaną umowy cesji, wskazując na niejasności co do jej treści.

Zgodnie z treścią przepisu art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania; § 2 przepisu przewiduje, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W niniejszej sprawie Sąd nie miał wątpliwości, że zawarta pomiędzy powodem a J. B. umowa cesji wierzytelności była prawnie skuteczna – została zawarta w formie pisemnej, zawierała jasne określenie przedmiotu umowy (wierzytelności związane ze szkodą komunikacyjną zarejestrowaną przez pozwaną pod numerem (...)) oraz źródła, z którego wierzytelność ta wypływała, a nadto została podpisana przez cedenta oraz cesjonariusza.

Mając na uwadze powyższe, wobec niedopatrzania się przez Sąd istnienia żadnych przesłanek co do nieskuteczności czy nieprecyzyjności zapisów umowy cesji, należało uznać, że powodowi przysługiwała czynna legitymacja procesowa do dochodzenia należności z tytułu odszkodowania w związku ze zdarzeniem z dnia 10 października 2013 r.

Przechodząc do analizy zarzutu dotyczącego wysokości należnego odszkodowania, należy wskazać, że Sąd, w oparciu o sporządzoną w toku postępowania opinię biegłego sądowego ustalił, że koszty naprawy uszkodzonego pojazdu, przy zastosowaniu do naprawy oryginalnych części zamiennych na miesiąc październik 2013 roku wynosiły 4.344,98 zł brutto, przy czym w swojej opinii biegły sądowy, szacując wysokość szkody, zastosował stawki średnie naprawy. Mając na uwadze, iż stawki uwzględnione przez biegłego sądowego nie odbiegają w sposób rażący od stawek zastosowanych przez powoda podczas naprawy pojazdu, ostatecznie Sąd uznał, że koszty naprawy wskazane przez powoda były miarodajne dla ustalenia wysokości kosztów naprawy pojazdu poszkodowanej. Koszty te przedstawiały bowiem rzeczywistą wartość szkody poniesionej przez poszkodowaną w związku z uszkodzeniem jej pojazdu. Nie ulegało przy tym wątpliwości, że naprawa pojazdu przy użyciu części oryginalnych pozwoli na przywrócenie jego stanu do stanu sprzed szkody, co pozostaje zgodne z dyspozycją art. 361 § 1 k.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził na rzecz powoda w całości kwotę przez niego żadaną z tytułu odszkodowania za poniesione koszty naprawy pojazdu.

Jeśli chodzi o uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego, Sąd uwzględnił ten wskazany przez powoda, posiłkując się także wnioskami biegłego sądowego zawartymi w jego opinii, w szczególności w zakresie harmonogramu naprawy pojazdu. Przebieg procesu naprawy pojazdu poszkodowanej nie budził wątpliwości Sądu. Oczywistym jest, że termin zakończenia naprawy pojazdu uzależniony jest od zobowiązań i harmonogramu pracy warsztatu naprawczego, w tym uwzględnienia zwyczajowo przyjętych wolnych od pracy sobót i ustawowo wolnych od pracy niedziel. Dlatego też, ewentualne wydłużenie czasu naprawy – w stosunku do czasu naprawy w warsztacie naprawczym, który zajmowałby się likwidacją tylko jednej szkody – nie stanowi przeszkody do uznania, że czas ten, o ile utrzymany w rozsądnych granicach, pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą.

Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Analiza przebiegu naprawy pojazdu uszkodzonej, a także postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez pozwaną wskazywała, że okres najmu pojazdu zastępczego przez 15 dni był uzasadniony, z jednej strony wobec konieczności oczekiwania na przyjęcie przez pozwaną odpowiedzialności za szkodę, a z drugiej – wobec potrzeby stałego korzystania z pojazdu przez uszkodzoną. Dokonując oceny w powyższym zakresie Sąd jedynie posiłkowo opierał się o wyliczenie dokonane przez biegłego sądowego co do uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego na łączny okres 6 dni, obejmujący czas oczekiwania na możliwość przystąpienia do naprawy pojazdu oraz czas technicznie i ekonomicznie uzasadniony – według biegłego – do dokonania naprawy pojazdu uszkodzonej. Sąd miał na względzie, iż w niniejszej sprawie uzasadniony czas najmu powinien zostać oceniony z uwzględnieniem wszystkich okoliczności, które miały miejsce przy likwidacji szkody, a które zostały opisane powyżej. Choć biegły sądowy wskazał, że z uwagi na zakres uszkodzeń pojazdu uszkodzonej jego naprawa była możliwa od razu, tj. w pierwszym dniu przyjęcia go do warsztatu, to zważając na harmonogram i sposób pracy warsztatu, na ułożenie którego uszkodzona nie ma żadnego wpływu, przedłużenie okresu najmu pojazdu zastępczego przez okres oczekiwania na możliwość podjęcia naprawy, w ocenie Sądu, nie dyskwalifikowało zaliczenia całego do uzasadnionego okresu najmu pojazdu.

Za zasadne Sąd uznał także domaganie się przez powoda zwrotu kosztów parkowania pojazdu po szkodzie przez wskazany przez niego w pozwie okres oraz kosztów opłaty przygotowawczej. W zakresie kosztów parkowania pojazdu należy odwołać się do argumentacji poczynionej dla wyjaśnienia uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego, bez konieczności jej powtarzania. Jeśli natomiast chodzi o opłatę przygotowawczą, doświadczenie zawodowe Sądu wskazuje, że poniesienie takiej opłaty zwykle wiąże się z koniecznością podjęcia określonych czynności w celu przygotowania konkretnego pojazdu do wynajęcia (np. sprawdzenia stanu technicznego pojazdu). W ocenie Sądu koszt ten stanowi element szkody jako immanentnie związany z możliwością rozpoczęcia najmu pojazdu zastępczego.

Ostatecznie nie były sporne, tak co do zasadności ich naliczenia, jak i ich wysokości, skapitalizowane należności odsetkowe od wystawionych uszkodzonej faktur VAT, dokumentujących kwoty z tytułu kosztów poniesionych w związku z likwidacją szkody.

Biorąc pod uwagę wskazane wyżej okoliczności, mając na uwadze fakt, iż przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie pozwana wypłaciła na rzecz powoda kwotę 3.700,45 zł z tytułu kosztów naprawy pojazdu oraz kwotę 926,19 zł z tytułu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, zasądzeniu z tych tytułów podlegały w całości kwoty dochodzone przez powoda, tj. odpowiednio w wysokości 758,30 zł oraz w wysokości 974,16 zł. Zasądzeniu podlegały także pozostałe kwoty dochodzone w niniejszym postępowaniu, tj. z tytułu opłaty za parkowanie, opłaty przygotowawczej oraz skapitalizowanych odsetek.

O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152) oraz art. 482 § 1 k.c. Szkada została zgłoszona pozwanej w dniu 11 października 2013 roku, jednak wobec skapitalizowania odsetek ustawowych od należności udokumentowanych wystawionymi przez powoda fakturami VAT, dochodzenie dalszych odsetek od tych kwot możliwe było dopiero od dnia wytoczenia o nie powództwa.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zasądzając je w całości od pozwanej na rzecz powoda, który wygrał spór w całości. Na poniesione przez powoda koszty procesu złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 105 zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 600 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Stosując powyższą zasadę rozliczenia kosztów procesu, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 333,03 zł tytułem części wynagrodzenia biegłego sądowego, tymczasowo wydatkowanego z budżetu tej jednostki.

SSR Grzegorz Korfanty